

Arrest

nr. 111 679 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger te zijn, geboren op 20 oktober 1983 in Harrar (district Sialkot, provincie Punjab), waar u steeds hebt gewoond. U en uw familie waren in uw thuisland sympathisanten van de politieke partij 'Pakistan Peoples Party' (PPP).

In 2006 raakten u en uw neven slaags met aanhangers van Pakistan Muslim League Nawaz (PML-N), waaronder een zekere E. M. Na deze vechtpartij hebben u en uw neven een geweer met munitie geladen en hiermee op de aanhangers van PML-N geschoten, waardoor vier van hen gewond raakten. Omwille hiervan werd een klacht tegen u en uw neven ingediend waarna jullie door de politie werden aangehouden op 25 juni 2006. U werd twaalf dagen vastgehouden in een politiecel en vervolgens drie dagen in de gevangenis, waarna u vrijkwam op borg. Hierna leefden uw familie en de aanhangers van PML-N voorlopig in vrede.

Naar aanloop van de nationale verkiezingen in Pakistan die luidens u plaatsvonden in oktober of november 2007 hing u posters op en nam u deel aan kleine optochten voor PPP. Tijdens deze verkiezingen bracht u in uw kiesdistrict uw stem uit voor de kandidaat voor PPP, F.A.(...). Zij won na deze verkiezingen een zetel in het nationale parlement.

Op 10 augustus 2012 zouden u en uw familieleden in Harrar een bijeenkomst organiseren voor F.A.(...). Zij zou er een toespraak geven over haar plannen om een nieuw ziekenhuis in het dorp te laten bouwen. Toen uw vader, uw twee broers en twee neven deze bijeenkomst diezelfde dag aan het opstellen waren en u even naar de markt was, werden zij beschoten door E. M., zijn familieleden en andere medewerkers van PLM-N. Uw vader, twee broers en twee neven raakten gewond en werden naar het militair ziekenhuis gebracht. Tijdens het schietincident kwamen twee aanhangers van PML-N, waaronder een zekere Ali, door toedoen van de kogels van hun eigen mensen, om het leven. De medewerkers van PML-N dienden echter een klacht in bij de politie waarin zij u, uw broers en uw twee neven ervan beschuldigden hun twee medewerkers te hebben omgebracht tijdens het schietincident op 10 augustus 2012. Deze klacht werd geregistreerd in de vorm van een 'First Information Report' (FIR). Omwille hiervan doken uw broers onder bij vrienden in Gulper (district Lahore, provincie Punjab) en u bij uw neef in Sargodha (Sargodha district, provincie Punjab). U vernam van uw vrienden dat u gezocht werd door de politie. Er zou een strafzaak tegen u, uw broers en uw twee neven zijn opgestart en een arrestatiebevel in dit verband tegen u zijn uitgevaardigd. Uw neven doken niet onder en werden ook niet aangehouden. Zo een tien dagen na het schietincident werd uw vader door aanhangers van PML-N geslagen en ze verboden hem nog in Harrar te komen. Hierop verlieten uw ouders jullie woonst in Harrar en trokken ze in bij de broer van uw vader in Bukran-Koot (district Sialkot, provincie Punjab).

Uw neef in Sargodha bracht u inmiddels in contact met een smokkelaar die u het land zou helpen uitvluchten. Op 15 september 2012 verliet u uw herkomstland. U reisde illegaal via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u een tweetal weken in een woonst die de smokkelaar regelde hebt verbleven. U reisde verder van Griekenland naar Italië waar u nog anderhalve maand in een woonst die de smokkelaar regelde hebt verbleven. Op 27 november 2012 reisde u per trein naar België, waar u aankwam op 28 november 2012 en op 3 december 2012 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Pakistan vervolging vreest vanwege de aanhangers van Pakistan Muslim League Nawaz (PML-N) en uw autoriteiten, naar aanleiding van een incident tijdens een door u en uw familie georganiseerde politieke bijeenkomst voor een kandidaat van Pakistan Peoples Party (PPP), waarbij uw familieleden door aanhangers van PML-N beschoten werden en waarbij twee personen van PML-N om het leven kwamen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd, daar u onaannemelijk vage verklaringen aflegde en in uw hoofde tevens een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielaanvraag. Zo kende u de volledige namen niet van de twee medewerkers van PML-N die tijdens het schietincident op 10 augustus 2012 door toedoen van de kogels van hun eigen mensen om het leven kwamen. Naar aanleiding van de klacht van de medewerkers van PML-N werden u, uw broers en uw twee neven nochtans officieel in beschuldiging gesteld van de moord op deze twee personen en in dit kader door uw autoriteiten gezocht. U verklaarde enkel vernomen te hebben dat één van deze twee personen 'Ali' heette, doch kende u verder zijn volledige naam niet. U wist evenmin van waar precies deze twee personen, en bijgevolg hun familieleden, afkomstig waren (CGVS, p. 15) U hebt ook geenszins trachten te achterhalen wie deze twee personen, van wiens dood u in beschuldiging werd gesteld, precies zijn, niettemin hun namen luidens u in de betreffende klacht werden opgenomen en u en uw familieleden bevriend waren met een zekere C. B., die goede relaties had met de politie, en jullie eerder had verwittigd over de klacht die tegen jullie werd ingediend (CGVS, p. 18-22). Voorts wist u evenmin wie precies de klacht na het incident op 10 augustus 2012 tegen u, uw broers en uw neven had ingediend, waardoor jullie officieel beschuldigd werden van de moord op deze twee PML-N medewerkers en in dit verband gezocht werden, en ook dit hebt u geenszins trachten te achterhalen (CGVS, p. 18). Daar deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast daar enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal enerzijds en tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal anderzijds. Zo verklaarde u aanvankelijk op

het Commissariaat-generaal dat uw twee broers bij uw ouders, die inmiddels verhuisd waren van Harrar naar Bukran Koot (District Sialkot), verblijven (CGVS, p. 4). Ook op de DVZ gaf u aan dat uw broers bij uw ouders verblijven (DVZ, verklaring, vraag 18). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u nadien dan weer dat uw broers na het incident op 10 augustus 2012 net als u gingen onderduiken en bij hun vrienden in Gulper (district Lahore) wonen. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, antwoordde u dat uw broers aanvankelijk nog bij uw ouders woonden maar gingen onderduiken toen jullie belagers een klacht tegen jullie hadden ingediend (CGVS, p. 16-17, 19). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins op. Bovendien verklaarde u eveneens dat jullie belagers op dezelfde dag van het schietincident, d.i. 10 augustus 2012, een klacht tegen jullie hadden ingediend (CGVS, p. 17). Uw vader zou reeds vernomen hebben dat deze klacht werd ingediend toen hij zich nog in het ziekenhuis bevond, waar ook uw broers aan hun verwondingen verzorgd werden (CGVS, p. 16, 18). Meer nog verklaarde u dat uw vader na zijn ziekenhuisopname naar huis is gegaan, maar dat uw broers na het verlaten van het ziekenhuis meteen naar hun vrienden zijn gegaan (CGVS, p. 17). Dit kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat uw broers aanvankelijk nog bij uw ouders woonden maar gingen onderduiken toen jullie belagers een klacht tegen jullie hadden ingediend (CGVS, p. 16-17, 19). Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar u er niet in slaagde enkele belangwekkende bewijsstukken in verband met uw asielmotieven voor te leggen, hoewel deze redelijkerwijze van u kunnen worden verwacht. Zo legde u geen begin van bewijs voor van de klacht die door uw belagers werd ingediend en die geregistreerd werd in de vorm van een 'First Information Report' (FIR), waarin u, uw broers en uw twee neven ervan beschuldigd worden twee medewerkers van PML-N tijdens het incident op 10 augustus 2012 te hebben vermoord. Opmerkelijk genoeg zou niemand een gecertificeerde kopie van deze klacht, op basis waarvan een strafzaak tegen jullie werd opgestart, hebben opgevraagd (CGVS, p. 21). U slaagde er evenmin in enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat tegen u, uw broers en uw twee neven effectief een strafzaak werd opgestart naar aanleiding van deze klacht en dat in dit kader door een rechter een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (CGVS, p. 20-21). Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs voor van de medische verzorging die uw vader, broers en twee neven ondergingen in het militair ziekenhuis nadat zij tijdens het schietincident op 10 augustus 2012 gewond waren geraakt (CGVS, p. 16). U verklaarde dat de kostprijs om u documenten vanuit Pakistan te laten opsturen te hoog is, uw vader ziek is en uw broers ondergedoken leven en niemand u bijgevolg kan helpen om uw documenten u te bezorgen (CGVS, p. 16, 20-21). Deze uitleg is echter niet afdoende. Zo zou u ook de hulp kunnen vragen aan derden, bijvoorbeeld uw neef bij wie u ondergedoken leefde in Sarghoda (district Sarghoda, provincie Punjab) en die uw afreis naar België betaalde en u in contact bracht met een smokkelaar (CGVS, p. 10, 13, 17, 21). Uw uitleg dat uw neef een zaak heeft en nooit tijd heeft om deze te verlaten is weinig aannemelijk (CGVS, p. 21). Er moet benadrukt worden dat het feit dat u deze bewijsstukken niet voorlegt in uw geval immers wel degelijk relevant is, daar zij betrekking hebben op de kernaspecten van uw asielrelaas. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Zij daarenboven opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat uw twee neven, die ook aanwezig waren tijdens het incident op 10 augustus 2012 en tegen wie, net als tegen u en uw broers, een strafzaak werd opgestart in verband met de moord op de twee PML-N medewerkers, nadien niet zouden zijn ondergedoken en dat zij niet werden aangehouden. U verklaarde dat zij over veel geld beschikken en zichzelf in geval van een aanhouding zouden kunnen vrijkopen. Het is echter uiterst merkwaardig dat, aangezien u en uw broers zozeer gezocht worden door uw autoriteiten in het kader van deze strafzaak, zij geheel met rust zouden worden gelaten (CGVS, p. 17-19).

Verder dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde politieke betrokkenheid in Pakistan. Zo verklaarde u dat u en uw familie sympathisanten waren Pakistan Peoples Party (PPP), en in het bijzonder van de kandidaat voor PPP in uw kiesdistrict, F.A.(...). U verklaarde tijdens de nationale verkiezingen in Pakistan in oktober of november 2007 in uw kiesdistrict op F.A.(...) te hebben gestemd, waarna zij een zetel won in het nationale parlement (CGVS, p. 5-7). Het is uiterst opmerkelijk dat u, die verklaarde tijdens de vorige nationale verkiezingen in Pakistan uw stem te hebben uitgebracht, stelde dat dit gebeurde in oktober of november 2007, hoewel de vorige nationale verkiezingen plaatsvonden op 18 februari 2008. Tijdens deze verkiezingen werden overigens vertegenwoordigers verkozen voor zowel het nationale parlement als de provinciale parlementen. U bleek echter weinig op de hoogte van de verkiezing van het provinciale parlement. Zo wist u niet welke kandidaat van PPP in uw kiesdistrict opkwam voor een zetel in het provinciale parlement. U verklaarde zowaar enkel op een kandidaat te hebben gestemd die opkwam voor een zetel in het nationale parlement. U verklaarde verder dat de nummers van uw kiesdistrict tijdens deze

verkiezingen 111 en 112 waren (CGVS, p. 6-7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat de kieskringen NA-111 en NA-112 tijdens deze verkiezingen kiesdistricten waren binnen het district Sialkot voor de verkiezing van vertegenwoordigers voor het nationale parlement. F.A.(...), op wie u verklaarde te hebben gestemd, won de verkiezing in het kiesdistrict NA-111. Verder blijkt echter dat het nummer van dit kiesdistrict voor de verkiezing van de provinciale parlementsleden PP-122 was en de nummers van de kiesdistricten van het district Sialkot voor de verkiezing van de provinciale parlementsleden tussen 121 en 131 lagen. Deze elementen doen bijgevolg twijfel ontstaan over uw verklaring tijdens de vorige nationale verkiezingen in Pakistan uw stem te hebben uitgebracht. Tevens is het opmerkelijk dat u niet wist wanneer Benazir Bhutto, de dochter van de stichter van uw partij en tevens één van de kopstukken van PPP, werd vermoord. U verklaarde dat zij werd omgebracht ergens tussen april 2007 tot en met oktober 2007 (CGVS, p. 6). Benazir Bhutto werd echter tijdens een gerichte aanslag vermoord op 27 december 2007. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene afreis van Pakistan naar België. Zo verklaarde u illegaal via Iran en Turkije naar Griekenland te hebben gereisd, waar u een tweetal weken in een woonst die de smokkelaar regelde hebt verbleven. U reisde verder van Griekenland naar Italië waar u nog anderhalve maand in een woonst die de smokkelaar regelde hebt verbleven. Op 27 november 2012 reisde u uiteindelijk per trein naar België waar u aankwam op 28 november 2012. U wist niet waar u de grens met Iran en Turkije hebt overgestoken, noch via welke dorpen of steden u in Iran en Turkije hebt gereisd. U kwam van Turkije naar Griekenland met een rubberen boot. U wist echter niet waar in Turkije u op deze boot plaatsnam. U verklaarde verder twee weken in Griekenland in een woonst te hebben verbleven, doch kon u geenszins aangeven waar deze woonst precies gelegen was. Tevens verklaarde u nog anderhalve maand in een woonst in Italië te hebben verbleven en ook hierover kon u allerminst aangeven op welke plaats in Italië deze woonst gelegen was. Ten slotte blijkt uit uw verklaring dat u weinig concrete afspraken zou hebben gemaakt met de smokkelaar die u van Pakistan naar België begeleidde indien er onderweg van Pakistan naar België iets mis zou lopen (CGVS, p. 10-12). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat u geen concrete afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleider, indien er onderweg iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde. Deze elementen doen bijgevolg twijfel ontstaan over uw verklaarde illegale afreis naar België, alsook het tijdstip waarop u uw land verlaten hebt.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u uw Pakistaanse identiteitskaart en uw, volgens uw verklaringen inmiddels verstreken, internationaal paspoort, die u in uw woonst in Harrar zou hebben achtergelaten, niet kan bezorgen, omdat uw familie, alsook derden, gelet op uw problemen, een te groot risico zouden lopen indien zij deze uit uw woonst zouden ophalen (CGVS, p. 8-9). U slaagde er dan ook niet in enig begin van bewijs neerleggen aangaande uw identiteit en uw Pakistaans staatsburgerschap. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen, onder meer met documenten. Tot voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u geen pogingen te hebben ondernomen opdat uw identiteitskaart u zou worden bezorgd (CGVS, p. 8-9). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw identiteitskaart en paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo informatie over respectievelijk uw identiteit en het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt aangezien u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in 2007 een internationaal paspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 9), doch op de DVZ nog verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (DVZ, verklaring, vraag 26). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat u toen werd gevraagd of u een paspoort bij zich had en niet of u ooit een paspoort hebt gehad (CGVS, p. 9). Deze uitleg is niet geloofwaardig aangezien op de DVZ uitdrukkelijk werd geregistreerd dat u nooit een paspoort hebt gehad en dat u uw identiteitskaart, die u toen overigens ook niet bij zich had, had achtergelaten in Pakistan (DVZ, verklaring, vraag 26). Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Zij ten slotte opgemerkt dat u verklaarde dat u samen met uw neven op 25 juni 2006 werd aangehouden door de politie en vervolgens 12 dagen in een politiecel en 3 dagen in de gevangenis werd vastgehouden, waarna u vrijkwam op borg. U en uw neven werden aangehouden naar aanleiding van een vechtpartij die had plaatsgevonden tussen jullie en E. M. en andere aanhangers van PML-N, waarna u en uw neven deze personen hadden beschoten waardoor vier van hen gewond waren

geraakt. U verklaarde echter dat deze gebeurtenis u er niet toe aanzette uw land uit te vluchten en dat het hier een rechtmatige aanhouding betrof (CGVS, p. 22-23).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten (hierboven werd immers omstandig aangetoond dat u er niet in slaagde uw vrees ten aanzien van uw autoriteiten aannemelijk te maken), is er wat u betreft dan ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 33.1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3.1 van het Antifolterverdrag.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet

tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij betwist de vaststelling uit de bestreden beslissing door vooreerst te stellen dat verzoekers aanvraag afgewezen werd omdat hij geen elementen aanbracht die erop wijzen dat hij een politiek vluchteling is.

Zij tracht dit te weerleggen door te stellen dat verzoeker nu wel stukken aanbrengt, met name een identiteitskaart en een FIR (First Information Report). Hieruit zou blijken dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om stukken op te vragen.

Daarnaast gaat de verzoekende partij in tegen de vaststelling dat verzoeker vage verklaringen afgelegd zou hebben betreffende de klacht die tegen hem werd ingediend. Zij verwijst hiervoor naar p. 18 en 19 van het gehoorverslag.

Ten derde betwist verzoeker de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd: nergens zou hij verklaard hebben dat zijn broers eveneens bij zijn familie zijn gaan wonen en pas daarna naar zijn vrienden zijn vertrokken. De passage op p. 4 van het gehoorverslag waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing heeft betrekking op de situatie van voor de feiten en staat vermeld onder "*personalia*".

Tot slot stelt zij dat het niet merkwaardig is dat de neven van verzoeker niet moesten onderduiken. Zijn tantes beschikken immers over veel geld waardoor verzoekers neven zich hebben kunnen vrijkopen. De verzoekende partij verwijst ter staving van dit argument naar informatie uit het administratief dossier (CEDOCA: "SRB: Pakistan: Corruptie en documentenfraude", 9 maart 2012, p. 7).

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing onder meer gebaseerd is op het feit dat verzoeker zijn politieke sympathieën niet aannemelijk heeft kunnen maken. De Raad stelt vast dat verzoeker aangaande de beweerde politieke betrokkenheid/sympathieën geen concrete motieven aanvoert die de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. De Raad schaaft zich achter het motief van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Verder dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde politieke betrokkenheid in Pakistan. Zo verklaarde u dat u en uw familie sympathisanten waren Pakistan Peoples Party (PPP), en in het bijzonder van de kandidaat voor PPP in uw kiesdistrict, F.A.(...). U verklaarde tijdens de nationale verkiezingen in Pakistan in oktober of november 2007 in uw kiesdistrict op F.A.(...) te hebben gestemd, waarna zij een zetel won in het nationale parlement (CGVS, p. 5-7). Het is uiterst opmerkelijk dat u, die verklaarde tijdens de vorige nationale verkiezingen in Pakistan uw stem te hebben uitgebracht, stelde dat dit gebeurde in oktober of november 2007, hoewel de vorige nationale verkiezingen plaatsvonden op 18 februari 2008. Tijdens deze verkiezingen werden overigens vertegenwoordigers verkozen voor zowel het nationale parlement als de provinciale parlementen. U bleek echter weinig op de hoogte van de verkiezing van het provinciale parlement. Zo wist u niet welke kandidaat van PPP in uw kiesdistrict opkwam voor een zetel in het provinciale parlement. U verklaarde zowaar enkel op een kandidaat te hebben gestemd die opkwam voor een zetel in het nationale parlement."*

De motieven betreffende het nummer van de kiesdistricten en de precieze datum van de moord op Benazir Bhutto zijn overtuigende motieven.

Aangaande de bij het verzoekschrift neergelegde stukken stelt de Raad vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken uit de debatten geweerd.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat verzoeker wel duidelijke verklaringen aflegde aangaande de inhoud en omstandigheden van de klacht tegen zijn persoon en hiervoor verwijst naar de verklaringen in het gehoorverslag, is de Raad van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken waarom hij over enkele belangrijke elementen uit het FIR geen informatie kan geven, zoals de namen van de twee slachtoffers van het schietincident, en dit terwijl verzoeker verklaarde dat hij een vriend heeft, C.B. die goede relaties heeft met de politie (gehoorverslag p. 18-20), én dat de bij het schietincident betrokken neven rijk zouden zijn en zij verzoeker mogelijkerwijs hulp zouden kunnen bieden. Redelijkerwijze mocht de commissaris-generaal verwachten dat verzoeker meer informatie had

aangaande de tegen hem ingediende klacht of toch minstens inspanningen leverde om meer informatie te bekomen, gelet op voornoemde relaties.

Het argument van verzoeker dat hij geen geld heeft om te telefoneren doet volgens de Raad hier geen afbreuk aan, gelet op de verschillende moderne alternatieve communicatiemiddelen en het feit dat verzoeker wel geld had om te bellen maar dit nodig had voor sigaretten volgens zijn verklaringen (gehoorverslag p. 21). De gedane vaststellingen hieromtrent ondermijnen de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Wat de betwisting van de tegenstrijdigheden betreft wijst de Raad er op dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Aan de andere kant legde verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal. Dat verzoeker aan het begin van het gehoor verklaard zou hebben waar zijn broers voor het schietincident verbleven en dit deel van het gehoor slechts personalia bevatten, meent de Raad dat verzoeker hiermee niet overtuigt en de tegenstrijdigheden niet aannemelijk maakt in het licht van de gestelde vragen van het gehoor. Verzoeker werd immers gevraagd waar zijn broers verblijven nadat de vraag gesteld werd of hij sinds zijn vertrek nog contact met zijn ouders had (zie gehoorverslag p.4). Redelijkerwijze ziet de Raad niet in op welke wijze verzoeker refereert naar de periode voor zijn problemen door te verklaren dat *“zij [samen]wonen met ouders”*. De vergoelijking van verzoeker kan niet worden aangenomen.

Deze tegenstrijdigheden zijn derhalve een indicatie voor de niet-aannemelijkheid van verzoekers relaas: *“Zo verklaarde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat uw twee broers bij uw ouders, die inmiddels verhuisd waren van Harrar naar Bukran Koot (District Sialkot), verblijven (CGVS, p. 4). Ook op de DVZ gaf u aan dat uw broers bij uw ouders verblijven (DVZ, verklaring, vraag 18). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u nadien dan weer dat uw broers na het incident op 10 augustus 2012 net als u gingen onderduiken en bij hun vrienden in Gulper (district Lahore) wonen. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, antwoordde u dat uw broers aanvankelijk nog bij uw ouders woonden maar gingen onderduiken toen jullie belagers een klacht tegen jullie hadden ingediend (CGVS, p. 16-17, 19). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins op. Bovendien verklaarde u eveneens dat jullie belagers op dezelfde dag van het schietincident, d.i. 10 augustus 2012, een klacht tegen jullie hadden ingediend (CGVS, p. 17). Uw vader zou reeds vernomen hebben dat deze klacht werd ingediend toen hij zich nog in het ziekenhuis bevond, waar ook uw broers aan hun verwondingen verzorgd werden (CGVS, p. 16, 18). Meer nog verklaarde u dat uw vader na zijn ziekenhuisopname naar huis is gegaan, maar dat uw broers na het verlaten van het ziekenhuis meteen naar hun vrienden zijn gegaan (CGVS, p. 17). Dit kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat uw broers aanvankelijk nog bij uw ouders woonden maar gingen onderduiken toen jullie belagers een klacht tegen jullie hadden ingediend (CGVS, p. 16-17, 19). Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.”*

Waar de verzoekende partij betwist dat het vreemd is dat de neven van verzoeker niet vervolgd worden om dat zij rijk zouden zijn en zich hebben kunnen vrijkopen, is de Raad van mening dat zoals de verzoekende partij terecht aangeeft verzoekers verklaringen steun vindt in het administratief dossier, met name in voornoemde SRB: Chronische corruptie is schering en inslag bij de Pakistaanse politiediensten en het afkopen van klachten om aan vervolging te ontsnappen is een courant gebruik.

Dit motief uit de bestreden beslissing gaat dan ook in tegen de door de commissaris-generaal zelf toegevoegde informatie bij het dossier en kan niet worden weerhouden.

De Raad beschouwt het motief als overtoollig, zonder echter afbreuk te doen aan de overige motieven van de bestreden beslissing die op terechte wijze doen afleiden dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Voorts wijst de Raad er op dat met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM het volgende dient te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel

risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM en artikel 3.1 van het Antifolterverdrag ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar hetgeen betreffende de asielstatus werd uiteengezet.

Ze heeft haar asielrelaas echter niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS